

ΣΤΕ 2075/2018 [ΝΟΜΙΜΗ ΚΥΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟ ΟΡΩΝ ΣΤΙΣ ΛΙΜΕΝΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ-ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΗΣ ΚΥΑ]

Περίληψη

- Η δυνατότητα κατ' επανάληψη χρήσεως των συγκεκριμένων εξουσιοδοτήσεων, δυνάμει των οποίων επιχειρείται η προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς πράξεις των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εν προκειμένω δε προς οδηγίες, στοιχεί και προς τη φύση των οδηγιών αυτών, οι οποίες δεσμεύουν μεν το κράτος μέλος ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, καταλείπουν, όμως, σ' αυτό την ευχέρεια επιλογής του τρόπου και των μέσων επίτευξης του αποτελέσματος. Όταν, επομένως, υφίστανται περισσότεροι τρόποι επίτευξης του σκοπούμενου αποτελέσματος, τότε το κράτος διατηρεί την ευχέρεια να επιλέξει τον προσήκοντα, κατά την κρίση του, τρόπο είτε κατά την αρχική προσαρμογή, είτε, εφόσον ο επιλεγείς τρόπος κριθεί ότι παρουσιάζει ελλείψεις ή ότι δεν εξυπηρετεί επαρκώς το σκοπό της οδηγίας ή είναι, κατά την κρίση της Διοικήσεως, δυσλειτουργικός και υφίσταται προσφορότερος, κατά την αυτή κρίση, τρόπος, τότε η εξουσιοδότηση επιτρέπει την, δυνάμει αυτής, ευέλικτη προσαρμογή της νομοθεσίας, με τροποποίηση ή συμπλήρωση της αρχικής πράξης προσαρμογής. Δεν απαιτείται δε ως προϋπόθεση της κατ' επανάληψη χρήσης της εξουσιοδοτήσεως η τροποποίηση ή συμπλήρωση της ίδιας της οδηγίας. Η δυνατότητα, βεβαίως, αυτή έχει ως όριο τη μη παραβίαση των οριζομένων από την οδηγία και την επίτευξη του αποτελέσματος στο οποίο αυτή αποβλέπει.

Συνεπώς, ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος, με τον οποίο, πάντως, δεν προβάλλεται ότι οι επιχειρηθείσες τροποποιήσεις παραβιάζουν το σκοπό της οδηγίας, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Τούτο δε, ανεξαρτήτως του ότι, όσον αφορά στο άρθρο 17 της προβαλλόμενης ΚΥΑ, αυτό απλώς επαναλαμβάνει κατά λέξη το ταυτάριθμο άρθρο της ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, ενώ το άρθρο 13 συμπληρώθηκε μόνον με δεύτερο εδάφιο, το οποίο περιορίζεται σε παραπομπή στους ορισμούς ήδη από μακρού ισχύουσας υπουργικής απόφασης.

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Μ.Ε. Παπαδημήτρη

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η ακύρωση των άρθρων 13 και 17 της υπ' αριθ. 8111.1/41/09/25.2.2009 κοινής απόφασης των Υπουργών "Εσωτερικών-Οικονομίας και Οικονομικών-Ανάπτυξης - Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων- Εμπορικής Ναυτιλίας, Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής "Μέτρα και όροι για τις λιμενικές εγκαταστάσεις παραλαβής αποβλήτων που παράγονται στα πλοία και καταλοίπων φορτίου σε συμμόρφωση με τις διατάξεις της υπ' αριθ. 2007/71/EK οδηγίας. Αντικατάσταση της υπ' αριθμ. 3418/07/02 (ΦΕΚ 712 Β΄) κοινής υπουργικής απόφασης "Μέτρα και όροι για τις λιμενικές εγκαταστάσεις παραλαβής αποβλήτων που παράγονται στα πλοία και καταλοίπων φορτίου" (Β΄412/6.3.2009).

3. Επειδή, μετά την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως (11.5.2009) εκδόθηκε η απόφαση 3122.3-15/79639/16/19.9.2016 των Υπουργών Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού - Περιβάλλοντος και Ενέργειας, Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής «Τροποποίηση της κοινής υπουργικής απόφασης 8111.1/41/09/ (ΦΕΚ 412 Β΄) «Μέτρα και όροι για τις λιμενικές εγκαταστάσεις παραλαβής αποβλήτων που παράγονται στα πλοία και καταλοίπων φορτίου σε συμμόρφωση με τις διατάξεις της υπ' αριθμ. 2007/71/EK Οδηγίας» (Β 3085/28.9.2016). Με την απόφαση αυτή αντικαταστάθηκε, σε συμμόρφωση προς την Οδηγία (ΕΕ) 2015/2087 της Επιτροπής (ΕΕ L 302/99), το αναφερόμενο στα άρθρα 6 και 19 της προσβαλλόμενης Παράρτημα II αυτής, το οποίο αναφέρεται στις πληροφορίες που πρέπει κοινοποιούνται από τους πλοιάρχους, κατά την είσοδο σε λιμένα πλοίου, στις αρμόδιες αρχές και φορείς διαχείρισης του λιμένα και παραλαβής και διαχείρισης των αποβλήτων. Εκτός όμως από την ανωτέρω τροποποίηση, η προσβαλλόμενη με την κρινόμενη αίτηση κοινή υπουργική απόφαση εξακολουθεί να ισχύει κατά τα λοιπά, συνεπώς δε και κατά τα εν προκειμένω προσβαλλόμενα άρθρα 13 και 17 αυτής. Επομένως, η δίκη εξακολουθεί να διατηρεί το αντικείμενό της.

4. Επειδή, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της αιτούσας δήλωσε πριν την έναρξη της συζήτησης στο ακροατήριο ότι παραιτείται από τους περιεχόμενους στο δικόγραφο της αιτήσεως ακυρώσεως λόγους και ότι εμμένει στους λόγους ακυρώσεως που αναπτύσσονται στο από 25.2.2015 δικόγραφο προσθέτων λόγων. Η παραίτηση δε αυτή είναι νόμιμη ενόψει του ότι είχε, πάντως, κατατεθεί έγκυρο δικόγραφο αιτήσεως ακυρώσεως (πρβλ ΣτΕ 2382/2014, 2420/1992).

5. Επειδή, η αιτούσα έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως, δεδομένου, ότι φέρεται, κατά τα προσκομιζόμενα από αυτήν στοιχεία, να δραστηριοποιείται στον κλάδο της διαχείρισης αποβλήτων και ιδίως στην παραλαβή και διαχείριση αποβλήτων πλοίων.

6. Επειδή, η προσβαλλόμενη κοινή υπουργική απόφαση, η οποία έχει κανονιστικό

χαρακτήρα, δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 6.3.2009. Όπως, όμως, βεβαιώνεται με το με αριθμ. πρωτ. Γ73167/24.10.2017 έγγραφο του Εθνικού Τυπογραφείου, το τεύχος Β με αριθ. Φύλλου 412, στο οποίο δημοσιεύθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, παραδόθηκε στο κοινό στις 12.3.2009. Με αυτά τα δεδομένα η κρινόμενη αίτηση, η οποία ασκήθηκε στις 11.5.2009, δηλαδή την 60η ημέρα από την πραγματική κυκλοφορία του φύλλου της Εφημερίδας της Κυβερνήσεως, στο οποίο δημοσιεύθηκε η προσβαλλόμενη πράξη, είναι εμπρόθεσμη, λαμβανομένου υπόψη ότι η αιτούσα δεν προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ότι έλαβε κυρωμένο φωτοαντίγραφο του θεωρημένου και εγκεκριμένου δοκιμίου σε χρόνο προγενέστερο της ως άνω ημερομηνίας πραγματικής κυκλοφορίας, κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου 13 του ν. 3469/2006 (Α'131) (ΣτΕ 4146/2015, 854/2013, 2020/2012 7μ.)

7. Επειδή, η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε κατ' επίκληση των διατάξεων του άρθρου δεύτερου του ν. 2077/1992 «Κύρωση Συνθήκης για την Ευρ. Ένωση...» (Α'136), στο οποίο ορίζεται ότι: «1. Με τα προεδρικά διατάγματα και τις λοιπές κανονιστικές πράξεις, που εκδίδονται κατ' εξουσιοδότηση των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του ν. 1338/1983 (ΦΕΚ 34 Α'), όπως αυτός τροποποιήθηκε από τους νόμους 1440/1984 (ΦΕΚ 70 Α'), 1775/1998 (ΦΕΚ 101 Α'), 1880/1990 (ΦΕΚ 39 Α'), 1892/1990 (ΦΕΚ 101 Α') και το άρθρο 31 του ν. 2076/1992 «Ανάληψη και άσκηση δραστηριότητας πιστωτικών ιδρυμάτων και άλλες συναφείς διατάξεις» (Α'130), δύναται να ρυθμίζεται αναλόγως κάθε θέμα που είναι αναγκαίο για την εφαρμογή της κυρούμενης με τον παρόντα νόμο Συνθήκης και των σχετικών πρωτοκόλλων και δηλώσεων, που περιλαμβάνονται στην Τελική Πράξη, καθώς και κάθε θέμα αναγκαίο για την εφαρμογή των πράξεων, που εκδίδονται εκάστοτε από τα κοινοτικά όργανα. 2. Με όμοιες κανονιστικές πράξεις δύναται επίσης να ρυθμίζεται αναλόγως κάθε θέμα αναγκαίο για την εφαρμογή της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης και των σχετικών δηλώσεων, που κυρώθηκε με το ν. 1681/1987 (ΦΕΚ 10 Α'), καθώς και κάθε θέμα αναγκαίο για την εφαρμογή των πράξεων, που έχουν εκδοθεί ή εκδίδονται εκάστοτε, με βάση αυτήν, από τα κοινοτικά όργανα. 3. Με τις ανωτέρω κανονιστικές πράξεις επέρχονται οι αναγκαίες προσαρμογές της κείμενης νομοθεσίας, όταν απαιτείται τροποποίηση ή κατάργηση διατάξεων, που είναι αντίθετες προς τη ρύθμιση, που προβλέπεται από τις αναφερόμενες στις παραγράφους 1 και 2 Συνθήκες καθώς και στις πράξεις των κοινοτικών οργάνων». Περαιτέρω, στο άρθρο 2 παρ. 1ζ και 2 του ν. 1338/1983, κατ' επίκληση του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη κοινή υπουργική απόφαση, ορίζεται ότι: «1. Με απόφαση του αρμοδίου καθ' ύλην Υπουργού και Υπουργού Εθνικής Οικονομίας ρυθμίζονται τα της εφαρμογής και συμμορφώσεως προς τις κοινοτικές πράξεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 εφ' όσον οι πράξεις αυτές ανάγονται στα παρακάτω αντικείμενα: α)...ζ) Προστασία του περιβάλλοντος και των φυσικών πόρων...2. Η παράγραφος 2 του άρθρου 1 εφαρμόζεται και κατά την έκδοση των υπουργικών αποφάσεων που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο». Στο άρθρο 1 του ως άνω νόμου ορίζονται τα εξής: «1. Για

τη συμμόρφωση προς οδηγίες ή αποφάσεις (Ε.Ο.Κ. Ε.Κ.Α.Ε) συστάσεις και ατομικές αποφάσεις (Ε.Κ.Α.Χ) και την εκτέλεση των κανονισμών (ΕΟΚ, ΕΚΑΕ) και γενικών αποφάσεων (ΕΚΑΧ) που εκδίδονται από τα κοινοτικά όργανα εφαρμόζονται αναλόγως οι ήδη υφιστάμενες ως και οι εκάστοτε παρεχόμενες νομοθετικές εξουσιοδοτήσεις προς κανονιστική ρύθμιση σχετικών θεμάτων υπό την επιφύλαξιν των οριζόμενων στο άρθρο 2. 2. Με κανονιστικές πράξεις της προηγούμενης παραγράφου δύναται να λαμβάνεται και κάθε αναγκαίο συμπληρωματικό μέτρο για την εφαρμογή των ανωτέρω κοινοτικών πράξεων όπως είναι ίδια η σύσταση νέων οργάνων και θέσεων ο καθορισμός αρμοδιοτήτων και διοικητικών διαδικασιών και η θέσπιση διοικητικών κυρώσεων. 3...4.... 5...». Στο δε άρθρο 65 του ν. 1892/1990 (Α΄101), το οποίο επίσης επικαλείται στο προοίμιό της η προσβαλλόμενη απόφαση και το οποίο αντικατέστησε το άρθρο 3 του ν. 1337/1983, ορίζονται τα εξής: «1. Με τα προεδρικά διατάγματα, που εκδίδονται βάσει του άρθρου 4 ...., καθώς και με τις κανονιστικές πράξεις, που εκδίδονται βάσει των άρθρων 1 και 2 του παρόντος νόμου, δύναται ομοίως να ρυθμίζεται κάθε θέμα που είναι αναγκαίο για την εφαρμογή των συνθηκών, πράξεων προσχωρήσεως με τις προσαρτημένες πράξεις, παραρτήματα, πρωτόκολλα και δηλώσεις που κυρώθηκαν με το ν. 945/1979. 2. Με τις κανονιστικές πράξεις των άρθρων 1, 2 και 4 του παρόντος νόμου επέρχονται και οι αναγκαίες προσαρμογές της κείμενης νομοθεσίας, όταν απαιτείται τροποποίηση ή κατάργηση διατάξεων που είναι αντίθετες προς τη ρύθμιση που προβλέπεται από τις αναφερόμενες στην παράγραφο 1 συνθήκες και τις πράξεις των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων».

8. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση με την κοινή απόφαση 3418/07/2002/30.5.2002 των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών – Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Ανάπτυξης, Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων και Εμπορικής Ναυτιλίας (Β΄ 712/11.6.2002) ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο η οδηγία 2000/59/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 2000 σχετικά με τις λιμενικές εγκαταστάσεις παραλαβής αποβλήτων πλοίου και καταλοίπων φορτίου (ΕΕ L 332/28.12.2000). Σκοπός της εν λόγω οδηγίας, σύμφωνα με το άρθρο 1 αυτής, είναι ο περιορισμός της απόρριψης στη θάλασσα, ιδίως δε της παράνομης απόρριψης, αποβλήτων και καταλοίπων φορτίου από πλοία που χρησιμοποιούν τους λιμένες της Κοινότητας, με τη βελτίωση της διάθεσης και της χρήσης λιμενικών εγκαταστάσεων παραλαβής αποβλήτων πλοίου και καταλοίπων φορτίου, ώστε να ενισχυθεί η προστασία του θαλάσσιου περιβάλλοντος. Στο Παράρτημα ΙΙ της οδηγίας αυτής περιελήφθησαν οι αναγκαίες πληροφορίες που πρέπει να κοινοποιούνται εκ μέρους των πλοιάρχων των εισερχομένων πλοίων σε λιμένα κράτους μέλους. Με την οδηγία 2007/71./ΕΚ της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 2007 (ΕΕ L 329/14.12.2007) τροποποιήθηκε το παράρτημα ΙΙ της Οδηγίας 2000/59/ΕΚ, το οποίο αναφέρεται στις πληροφορίες που κοινοποιούνται κατά την είσοδο πλοίου σε λιμένα, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να περιλαμβάνονται στις κοινοποιούμενες πληροφορίες, εκτός από τα ήδη αναφερόμενα απόβλητα και κατάλοιπα φορτίου, και τα λύματα, ως πρόσθετος τύπος αποβλήτου (βλ. σκέψη 4 του προοιμίου της οδηγίας).

Η τελευταία αυτή οδηγία ενσωματώθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με την ήδη προσβαλλόμενη κοινή υπουργική απόφαση, η οποία, εκτός από την ενσωμάτωση του τροποποιούμενου παραρτήματος II της οδηγίας 2000/59/EK, προέβη περαιτέρω και σε συμπληρώσεις και τροποποιήσεις της εν λόγω ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, με την απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 13ης Μαΐου 2008 στην υπόθεση C-81/07 κρίθηκε ότι η Ελληνική Δημοκρατία παραβίασε τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τα άρθρα 5 παρ. 1, 16 παρ. 1 της Οδηγίας 2000/59/EK, ενόψει του ότι δεν είχαν καταρτισθεί, εφαρμοσθεί και εγκριθεί για συγκεκριμένους λιμένες προγράμματα παραλαβής και διαχείρισης αποβλήτων πλοίου και καταλοίπων φορτίου. Ενόψει του κινδύνου επιβολής χρηματικής ποινής στην Ελλάδα, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με την προαναφερθείσα απόφαση, της καθυστέρησης ορισμένων Περιφερειών να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους από την ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, αλλά και της έκδοσης στο μεταξύ της οδηγίας 2007/71./EK της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 2007, με την οποία τροποποιήθηκε το παράρτημα II της Οδηγίας 2000/59/EK, καταρτίσθηκε το σχέδιο της προσβαλλόμενης ΚΥΑ, στην οποία ελήφθησαν υπόψη οι παρατηρήσεις των αρμοδίων αρχών κατόπιν της εφαρμογής της Οδηγίας 2000/59/EK, η ανάγκη επικαιροποίησης των ρυθμίσεων της ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, καθώς και η ανάγκη σύνδεσης των σχεδίων παραλαβής και διαχείρισης αποβλήτων πλοίων εν γένει με την ήδη υφιστάμενη νομοθεσία περί διαχείρισης αποβλήτων και ειδικότερα με τις προβλεπόμενες σε αυτήν άδειες και εγκρίσεις, ώστε να επιτευχθεί ο αποτελεσματικότερος έλεγχος της διακίνησης των αποβλήτων και η συλλογή στατιστικών στοιχείων σχετικών με τα απόβλητα [βλ ιδίως το με αριθ. πρωτ. οικ/92795/4957/8.12.2008 έγγραφο της Δ/σης Περιβαλλοντικού Σχεδιασμού του Υπουργείου ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ και το με αριθ. πρωτ. 8111.1/20/09/28.1.2009 της Δ/σης Λιμενικής Πολιτικής (Τμήμα Γ΄) του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας].

9. Επειδή, η αιτούσα με το δικόγραφο προσθέτων λόγων προβάλλει ότι οι προπαρατεθείσες εξουσιοδοτικές διατάξεις του δεύτερου άρθρου του ν. 2077/1992 και 2 παρ 1ζ, παρ. 2 και 3 του ν. 1338/1983 παρέχουν εξουσιοδότηση στην κανονιστικώς δρώσα διοίκηση για την εναρμόνιση το πρώτον του εθνικού δικαίου προς το ενωσιακό δίκαιο ή για την προσαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στο ενωσιακό δίκαιο, εφόσον υπάρξει τροποποίησή του. Προβάλλει δε περαιτέρω ότι η χορηγούμενη με τις ανωτέρω διατάξεις εξουσιοδότηση, στις δύο ανωτέρω περιπτώσεις, παρέχεται εφάπαξ. Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση η προσβαλλόμενη πράξη ευρίσκει νόμιμο έρεισμα στις προπαρατεθείσες εξουσιοδοτικές διατάξεις μόνο καθ' ο μέρος με αυτήν ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο η γενόμενη με την Οδηγία 2007/71./EK, τροποποίηση του παραρτήματος II της Οδηγίας 2000/59/EK. Κατά το μέρος όμως που η προσβαλλόμενη ΚΥΑ προέβη σε αντικατάσταση της ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, συμπεριλαμβανομένων και των άρθρων 13 και 17 αυτής, από τα οποία η αιτούσα ισχυρίζεται ότι βλάπτεται, δεν βρίσκει έρεισμα στις εξουσιοδοτικές διατάξεις των ν. 2077/1992 και 1337/1983. Όπως προκύπτει από τη σύγκριση του περιεχομένου των

δύο ΚΥΑ, η προσβαλλόμενη επέφερε ορισμένες τροποποιήσεις και συμπληρώσεις στην ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, με την οποία είχε ενσωματωθεί η οδηγία 2000/59 ΕΚ, η οποία εκδόθηκε βάσει των διατάξεων της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και ιδίως του άρθρου 80 παρ. 2. Οι τροποποιήσεις αυτές επήλθαν, κατόπιν της εφαρμογής, επί ικανό χρονικό διάστημα, της ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, καθώς επίσης κατόπιν της προαναφερθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την μη εκπλήρωση της υποχρέωσης εκ μέρους της Ελλάδας να καταρτίσει, εφαρμόσει και εγκρίνει σχέδια διαχείρισης και παραλαβής αποβλήτων, αλλά και των διαπιστώσεων καθυστέρησης στην κατάρτιση των σχεδίων αυτών και αφού ελήφθη υπόψη η υφιστάμενη νομοθεσία σχετικά με την διαχείριση αποβλήτων, η οποία κατ' ουσίαν αποτελεί προϊόν μεταφοράς ενωσιακού δικαίου, με σκοπό την αποτελεσματικότερη προστασία του θαλασσίου περιβάλλοντος από τα παραγόμενα απόβλητα πλοίων που εμπίπτουν στο ρυθμιστικό πεδίο της οδηγίας 2000/59/ΕΚ. Ενόψει του ότι με την προσβαλλόμενη ΚΥΑ η κανονιστικώς δρώσα διοίκηση αποβλέπει στην πληρέστερη, κατά την κρίση της, συμμόρφωση με την οδηγία, η προσβαλλόμενη ΚΥΑ βρίσκει έρεισμα στις μνημονευόμενες στο προοίμιό της διατάξεις. Οι μνημονευόμενες δε στο προοίμιο διατάξεις του ν. 2077/1992 και του ν. 1338/1983 ουδόλως αποκλείουν την επαναλαμβανόμενη χρήση τους εκ μέρους της κανονιστικώς δρώσας διοίκησης, προκειμένου να θεσπισθούν, οι αναγκαίες, κατά την εκτίμησή της, και σύμφωνες με την οδηγία, ρυθμίσεις για τη βέλτιστη συμμόρφωση προς αυτήν (πρβλ ΣτΕ 3947/2002 ΠΕ 218/2013, 139/2011, 134/2011, 255/2009, 144/2008). Τούτο, δηλαδή η δυνατότητα κατ' επανάληψη χρήσεως των συγκεκριμένων εξουσιοδοτήσεων, δυνάμει των οποίων επιχειρείται η προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς πράξεις των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εν προκειμένω δε προς οδηγίες, στοιχεί και προς τη φύση των οδηγιών αυτών, οι οποίες δεσμεύουν μεν το κράτος μέλος ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, καταλείπουν, όμως σ' αυτό την ευχέρεια επιλογής του τρόπου και των μέσων επίτευξης του αποτελέσματος. Όταν, επομένως, υφίστανται περισσότεροι τρόποι επίτευξης του σκοπούμενου αποτελέσματος, τότε το κράτος διατηρεί την ευχέρεια να επιλέξει τον προσήκοντα, κατά την κρίση του, τρόπο είτε κατά την αρχική προσαρμογή, είτε, εφόσον ο επιλεγείς τρόπος κριθεί ότι παρουσιάζει ελλείψεις ή ότι δεν εξυπηρετεί επαρκώς το σκοπό της οδηγίας ή είναι, κατά την κρίση της Διοικήσεως, δυσλειτουργικός και υφίσταται προσφορότερος, κατά την αυτή κρίση, τρόπος, τότε η εξουσιοδότηση επιτρέπει την, δυνάμει αυτής, ευέλικτη προσαρμογή της νομοθεσίας, με τροποποίηση ή συμπλήρωση της αρχικής πράξης προσαρμογής. Δεν απαιτείται δε ως προϋπόθεση της κατ' επανάληψη χρήσης της εξουσιοδοτήσεως η τροποποίηση ή συμπλήρωση της ίδιας της οδηγίας. Η δυνατότητα, βεβαίως, αυτή έχει ως όριο την μη παραβίαση των οριζομένων από την οδηγία και την επίτευξη του αποτελέσματος στο οποίο αυτή αποβλέπει. Συνεπώς, ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος, με τον οποίο, πάντως, δεν προβάλλεται ότι οι επιχειρηθείσες τροποποιήσεις παραβιάζουν το σκοπό της οδηγίας, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Τούτο δε ανεξαρτήτως του ότι, όσον αφορά στο άρθρο 17 της προσβαλλόμενης ΚΥΑ, αυτό απλώς επαναλαμβάνει κατά λέξη

το ταυτάριθμο άρθρο της ΚΥΑ 3418/07/2002/30.5.2002, ενώ το άρθρο 13 συμπληρώθηκε μόνον με δεύτερο εδάφιο, το οποίο περιορίζεται σε παραπομπή στους ορισμούς ήδη από μακρού ισχύουσας υπουργικής απόφασης.

10. Επειδή, κατόπιν τούτων η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.